דברי אמת — תזריע

אשה כי תזריע כו'. במדרש הה"ד תן חלק לשבעה וגם לשמונה תן חלק לשבעה אלו שבעה ימי נדה וגם לשמונה אלו שמונה ימי מילה אם אתה משמר ימי נדה אתה זוכה לבן ויהי' נמול לשמונה הה"ד וביו' השמיני ימול בשר ערלתו. וקודם נפרש הפסוקים וגם עוד נראה מפסיקתא דבר אל בני ישראל לאמור להזכיר את נשותיהם. ולשון להזכיר אינו מובן אם לא נאמר שהוא טעות וכמו להזהיר גדולים על הקטנים וקשה לעשות טעות להזהיר במקום להזכיר ונפרש בעזרת אל דהנה כתיב שובו אלי ואשובה אליכם וכתיב במקום אחר הכיננו ה' אליך ונשובה והאיך יתקיימו שני הפסוקי' דתרווייה רו"הק. אך הכוונה השיבנו ה' אליך בדרך ונשובה פי' בידך אפשר הכל שתתן בהצנע הרהור תשובה בלבנו להיות התערותא מאתנו למשל תעזור לצדיקים לפעול נסים ונפלאות להחזיק האמונה ולהבעיר לב ישראל לה' ולהתחברות צדיקים המדריכים בדרך ישרה וכיוצא בזה וזה השיבנו בדרך ונשובה להיות מאתנו כמו שאמרת שובו אני כו'. והנה ודאי מה שרוצה הבורא ב"ה להיות מאתנו התעוררת הוא לטובה גדולה וכמו שכתיב אשה כי תזריע כו' משא"כ איש מזריע תחילה בדרך משל כי הקב"ה נקרא איש וכנ"י אשה וע"כ בגאולת מצרים שהי' מה' לבד כי לולא שה' הוציאנו כו' הרי אנו ובננו משועבדים וע"כ סירב משרע"ה כי ידע שלא היו כדאי ליגאל כ"א ה' ועשה ע"כ הי' כמו נקיבה שירה חדשה משא"כ בגאולה אחרונה יהי' זכר שיר חדש דכר וע"כ מבקש ה' שנשוב אנו להיות אשה מזרעת תחלה כו'. וזה י"ל בפ' תשובה והי' כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה כו' והשבות אל לבבך כו' ושבת עד ה' כו' ושב ה' אלקיך כו' פי' תבין בגאולת מצרים שהי' קודם ברכה ולא אח"כ כי הי' שירה ונוקבא בשביל שהיתה התערותא מלמעלה והשבות אל לבבך ושבת אתה כו' להיות התערותא מתתא. וזה דבר אל בני ישראל כו' אשה כי תזריע וילדם זכר שיר חדש דכר ומפרש האיך יהי' הזרעה קודם מכנ"י וזה אומר וטמאה שבעת ימים פי' ישיגו חסרונם בשבעה מדות כי המדות הם יסוד לרצונו ית' כדאיתא בספר שערי קדושה הגם ששם מונה ארבעה הם שבעה כמו שפרשנו כמה פעמים וידוע כי העיקר הוא לידע חסרונותיו ולהיות בוש מלפניו וכמו שאמרו רז"ל כלום אתה מבקש אלא לומר חטאנו וזה וטמאה פי' בעצמה תחזיק עצמה לטמאה וחוטאת נפני ה'. כימי נדת דותה פי' ומים הוא הקדושה כמו בא בימים פי' כמו שצריך לראות לתקן מדותיו מז' ימי הבנין כן נמי צריך להשיג חסרונותיו וזה כימי נדת דותה שינוד ממנה הדוי המדות רעות כן תטמא תבין חסרונותי'. וביו' השמיני הוא תשובה העליונה אשר היא מאהבה נקרא יום השמיני כי תשובה קדמה לעולם אשר עולם חסד יבנה ושבעה ימי בראשית והתשובה הקדמה לעולם נקרא יום השמיני וזה וביום השמני (קדמה) ימול בשר ערלתו פי' להיות החומריות הבא מבשר לש"ש ממילא לא תעכבו מהשיג הקדושה וזה בשר ערלתו שלא תאטם אותו הבשר שלו וע"כ כתיב כאן לשון זכר כשהתשובה מאהבה הוא רק להשפיע תענוג לפניו ית' כי כן הוא מאהבה ונקרא זכר משפיע ולא מקבל לשון נקיבה. וכתיב עוד ושלשים יום כו'

כי הנה עוד טוב לתשובה להיות מעביר על מדותיו מעבירין ממנו כל פשעיו ונמי תועלת לחכמה כי סיג לחכמה שתיקה (ועוד כי הכנעה זו גורם לחכמה כי חכמה מאין תמצא) וכן פרשנו הפסוק דום לה' והתחולל לו פי' דום והעביר על מדותיך בשביל ה' ע"י זה והתחולל לו תהי' כקטן שנולד בלא חטא כמו שפרשו רז"ל על בן שנה שאול במלכו וזה והתחולל לו כמו שרה מחוללכם. אל מחוללך. וזה ושלשים יום כי חב"ד נקרא שלשים כי אל"ף בינה וכן אאלפך חכמה וכן נמי דעת כי אל"ף פרושו לימוד הלומד יודע. וכן נמי הלמ"ד פרושו כן חב"ד כנ"ל לפי' זה. וכן נמי פשוט כי אין דבר שבקדושה פחות מעשרה ושלשה בחינות מרומז בשלשים יום לשון יחיד כי הכל אחדות וע"י זה זוכה לאהבתו ית' ופחדו ולפאר ליוצרינו וזה ושלשת ימים כי הוא משורש ז' ימי בראשית תשב בדמי לשון דום לה'. טהרה פי' שתיקה והעברת על מדותיו בשביל טהרה. וזה להזכיר את נשותיהן פי' כמו שפרשנו על וטמאה שבעת ימים שיכיר חסרונותיו ויזכיר אפי' מה שנשכח ממנו וזה להזכיר את נשותיהן מה שנשכח מהן לשון לא תנשני. ולשון נשני אלקים את כל עמלי. וזה י"ל כוונת המדרש הה"ד תן חלק לשבעה פי' כי להקדושה שייך חלק ה' וקאמר תן חלק לשבע' ימי נדה פי' גם לזה תן חלק להכיר מה שחטא במדותיו השבעה שמנדד ממנו. וגם לשמונה מפרש גם אתה זוכה לבן פי' הגם כי הלא זה הוא תשובה טובה ע"י זה תזכה לתשובה עליונה אשר היא מאהבה כי מהשכל שמשיג רוממותו ית' וטובו הגדול גורם אהבתו יתב' ונמצא השכל נקרא אב שמוליד האהבה כולל כל מדות טובות כמו שפרשנו אחד היה אברהם וירש את הארץ. ונקרא האהבה בן שנולד מהשכל ע"י [זה] בא מעשים טובים כי מדות שורש המ"ט ונקרא מ"ט בת וזה אתה זוכה לבן פי' האהבה ואתה מל לשמונה פי' מל בשר ערלה כנ"ל וזה וביום השמיני ימול כו':

ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא דהנה שערות מרומז בדין וכן נמי מרומז על חטאים כמשל שערות שהם מותר מגוף וחיות האדם שאינו מרגיש בהם כן נמי המחשבות שאינם צורך גבוה מרומז בהם כי בהמות הם מחשבותי והשערות שהם מותרות הגולגולת והמוח. הוא משל אל מותרות מחשבות. והנה קשה להיות מחשבות אדם רק לגבוה וצריך תשובה וצער על מחשבות שלא טובות ובזה מעלים מן השמים המחשבות והוי כאלו נמרט ראשו לא מעצמו והוי כאלו לא הי' לו מותרות מחשבות אלא מוח וגלגולת לבד הם מחשבות טובות כנ"ל. וזה ואיש מרומז בהצדיק שיש לו מחשבות טובות והעודף ממילא נמרט מן השמים ע"י תשובתו וצערו ע"ז וזה כי ימרט ראשו קרח הוא שלא תהי' עליו שום דין טהור הוא בלא חטא. פי' שיהי' טוב וטהור לא ע"י צער כלל: